

Arrest

nr. 262 281 van 15 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. MBENZA MBUZI
Alcyonstraat 95
1082 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. MBENZA MBUZI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en u weet niet tot welke etnische groep u behoort. U verklaarde geboren te zijn in de stad Luanda, de hoofdstad van Angola, op 7 april 2001. Uit een leeftijdstest uitgevoerd door de Dienst Voogdij, blijkt dat uw verklaarde geboortedatum op basis van de testresultaten kan worden aangenomen. Wanneer u nog een baby was, vertrok u samen met uw moeder naar Namibië, naar de hoofdstad Windhoek. Uw moeder vertrok omdat zij politieke problemen had. U heeft sindsdien geen nieuws meer gehad over uw vader. U leefde samen met uw moeder illegaal in Namibië.

Uw neef F. N. werd door zijn moeder, uw tante aan vaderszijde, op zevenjarige leeftijd tot bij jullie in Namibië gebracht. Sindsdien verbleef F., eveneens illegaal, bij jullie. Jullie gingen niet naar school. Af en toe werkte u als autowasser of tuinman. Wanneer u vijftien à zestien jaar oud was, ontmoette uw moeder een Namibiër, genaamd S.. Hij werd haar partner, maar hij was agressief en hij dronk veel. Hij mishandelde u regelmatig omdat u een buitenlander was. Zo stak hij u met een mes in de nek in het jaar 2016. In het jaar 2017 besliste uw moeder u en uw neef naar Europa te brengen om u te behoeden voor uw stiefvader. Ze contacteerde daartoe een persoon die R. heet. Op 6 augustus 2018 vertrok u met een vals, Namibisch paspoort naar Duitsland, samen met uw neef. U verbleef van 7 augustus 2018 tot 28 februari 2019 in een huis van een vrouw, in Duitsland, terwijl R. nog dingen regelde. Jullie kwamen op 1 maart 2019 aan in België. Op 8 maart 2019 dienden jullie een verzoek in tot internationale bescherming. In België ontmoette u uw vader opnieuw. Hij zou ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verworven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Voor het CGVS uitte u een vrees ten opzicht van uw land van verblijf, namelijk Namibië (zie notities CGVS, p.26). U zou er zijn mishandeld door uw stiefvader, genaamd S.. Er dient echter opgemerkt dat u verklaarde **enkel de Angolese nationaliteit** te bezitten (zie notities CGVS, p.5, p.16 en p.24). Aangezien u stelde enkel de Angolese nationaliteit te bezitten, dient in casu uw vrees bij terugkeer naar uw herkomstland Angola in acht te worden genomen. **U slaagde er echter niet in een duidelijke of aannemelijk vrees te formuleren indien u naar Angola zou terugkeren.** Zo werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud een eerste keer gevraagd om welke redenen u niet naar Angola zou kunnen terugkeren en u antwoordde dat u er niemand kende, dat u niemand kende van uw familie in Angola en niet wist waar ze wonen in Angola (zie notities CGVS, p.4). Gevraagd of er nog andere redenen zijn om dewelke u niet kan terugkeren naar Angola, antwoordde u ontkennend. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u opnieuw gevraagd wat u vreest mocht u terugkeren naar Angola, en opnieuw stelde u dat u er niemand kende (zie notities CGVS, p.30). Opeens voegde u er ook aan toe dat u vreest voor uw leven [in Angola] gezien er wat problemen zijn. Gevraagd welke problemen er zijn in Angola, antwoordde u – uiterst summier – dat er politieke problemen zijn. Gevraagd welke politieke problemen er zijn, antwoordde u dat u het niet weet. U kan evenmin aannemelijk maken enige problemen te kennen in Angola in verband met de problemen van uw moeder. U kon enkel, heel beknopt, stellen dat uw moeder problemen had in Angola (zie notities CGVS, p.7). Gevraagd welke problemen ze had in Angola, antwoordde u dat mensen vochten aan haar huis en dingen stalen. Gevraagd of ze problemen had met de [Angolese] overheid, antwoordde u – kortweg – dat ze beide problemen had. Gevraagd welke problemen ze had, antwoordde u – danig kort en bijgevolg weinig ernstig – dat ze -politieke problemen had. Gevraagd of u weet wat er gebeurde, antwoordde u ontkennend. U wist ook niet wie de president was van Angola of welke partij er op dit moment aan de macht is. **U maakt uw problemen bij terugkeer naar Angola dan ook absoluut niet aannemelijk. Uit uw antwoorden blijkt enkel danig weinig interesse in uw eigen situatie mocht u naar Angola terugkeren. U doet absoluut geen moeite om enige informatie te vergaren over de [politieke] situatie in uw herkomstland Angola en uw eigen levensomstandigheden bij terugkeer naar Angola.** U maakt dan ook niet aannemelijk enige vrees te koesteren bij terugkeer naar Angola. Waar u stelde dat u er niemand kent, dient opgemerkt dat het niet hebben van familie in uw land van herkomst in se geen motief is voor het verkrijgen van internationale bescherming. Daarenboven, dient opgemerkt, dat u verklaarde in het bezit te zijn geweest van uw eigen, geldig Angolees paspoort, die u evenwel verloor in België (zie notities CGVS, p.5). U gaf dit verlies echter nooit aan bij de politie [in België] en wanneer werd gevraagd om welke redenen u dit niet heeft aangegeven, antwoordde u opeens – weinig serieus – dat u veel dingen heeft en nog eens moet zoeken in uw tas (zie notities CGVS, p.14). U stelde vijf dagen te hebben gezocht alvorens het persoonlijk onderhoud bij te wonen.

Gevraagd of u een kopie heeft van uw paspoort, antwoordde u dat u een kopie bewaarde in het opvangcentrum. Er werd u daarop duidelijk gevraagd deze kopie aan het CGVS te bezorgen – dit werd

overigens ook aan uw advocaat gemeld – met de vermelding dat deze kopie belangrijk is voor uw dossier. **U heeft dit echter gewoonweg nagelaten, gezien op heden geen enkel document uwentwege werd ontvangen.** Hoe het ook zij, gezien u zelf vermeldde de Angolese nationaliteit te bezitten en in het bezit te zijn van Angolese identiteitsdocumenten, kan enkel worden geconcludeerd dat u op heden zonder problemen naar Angola kan terugkeren, gezien u er geen problemen heeft en er legaal kan verblijven. U kan er eveneens bescherming vragen tegen de partner van uw tante, S., mocht deze u nog steeds problemen bezorgen in Angola.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoeker betwist te aangevochten beslissing. Hij acht dat deze voornamelijk gestoeld is op een beoordelingsfout, op een schending van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen alsook van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 § 3 en § 4 en 62 van de Vreemdelingenwet, en dat zij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Inzake zijn vrees ten aanzien van Angola stelt verzoeker:

“Verwerende partij meent dat het vrees van verzoeker ten opzichte van Angola moet worden geanalyseerd aangezien Namibië, zijnde het land waar hij gewelddadig werd behandeld door zijn schoonvader, zijn verblijfsland land was.

[...]

Verzoeker is in België aangekomen en vroeg hier asiel aan iets voor dat hij de leeftijd van 18 bereikte. Hij was gevlucht omwille van de mishandelingen die hij in zijn land van verblijf, zijnde Namibië had meegemaakt, en liet zijn moeder achter, die zelf problemen had ondervonden in Angola, land dat zij had moeten verlaten.

De mogelijkheid tot terugkeer voor verzoeker is onbestaande aangezien hij er geen enkele lid van zijn gezin kent en dat zijn moeder er vervolgingen heeft ondergaan.

Verzoeker verwijst naar volgende informatie die vervat is in het OSAR-rapport (p.11): [...]

Verzoeker is dan ook blootgesteld aan het risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het feit dat verzoeker niet op de hoogte is van de problemen die zijn moeder in Angola heeft ondervonden dat daar geen risico loopt. Uit het OSAR-rapport blijkt duidelijk dat Angola de politieke of criminele achtergrond onderzoekt van elke persoon van Angolese afkomst die in het buitenland heeft gewoond.

Bovendien heeft verzoeker Angola verlaten terwijl hij nog een kind was, hij heeft geen enkele binding meer met de leden van het gezin van zijn vader noch van zijn moeder.

Verzoeker heeft hier in België zijn vader teruggevonden en zal wellicht de gezinshereniging aanvragen met hem.

> De verwerende partij meent dat verzoeker weinig interesse toont met betrekking tot zijn herkomstland Angola en dat hij geen enkele inspanning levert om informatie te bekomen over de politieke situatie in dat land.

Er dient eraan herinnerd te worden dat verzoeker zijn herkomstland heeft verlaten toen hij nog minderjarig was en dat hij nog steeds minderjarig was toen hij in België toekwam. Het is hier dat hij meerderjarig werd. De eerste bekommernis van een kind is zijn eigen welzijn. Er kan niet van een kind worden verwacht dat het zich vragen zou stellen over de politieke situatie van een land die hij verlaten heeft toen hij nog maar een kind was.

Wat er ook van zij, het is niet hier, op het Belgisch grondgebied, dat verzoeker in staat zal zijn om de bewijzen te leveren van de politieke situatie in Angola.

Uw Raad heeft in het verleden reeds geoordeeld dat "[...]"

Bovendien dient Uw raad, volgende commentaren van het HCR in acht te nemen: [...] De door verwerende partij betreffende dit punt aangevoerde grief dient dan ook te worden afgewezen."

Inzake de mishandelingen die verzoeker heeft ondergaan, laat hij gelden wat volgt:

"Verwerende partij heeft de mishandelingen die verzoeker als minderjarige heeft ondergaan, niet grondig onderzocht.

Quid ?

Het feit indachtig dat, zoals vermeld in de Verklaring van de Rechten van het Kind "het kind wegens zijn lichamelijke en geestelijke onrijpheid bijzondere bescherming en zorg, met inbegrip van passende rechtsbescherming, behoeft, zowel vóór als na de geboorte"

Verzoeker beschikte niet over deze bescherming in Namibië, aangezien hij niet legaal in dat land verbleef. Daarom vond zijn moeder het noodzakelijk om hem naar het buitenland te sturen in het gezelschap van zijn neef N. F. die zelf ook nog minderjarig was toen zij in Europa aankwamen.

De mishandelingen die verzoeker heeft ondergaan door toedoen van zijn schoonvader, vormen een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij diende derhalve te onderzoeken of verzoeker een kind was dat de internationale bescherming diende te bekomen, aangezien hij geen banden meer had met zijn land van herkomst, een land waaruit zijn tante was gevlucht ten gevolge van vervolging.

Hij is nu volwassen, maar deze kwestie had onderzocht moeten worden.

De verklaringen van verzoeker betreffende zijn verhaal moeten derhalve als vaststaand worden aangenomen, aangezien verweerder deze niet weerlegt en enkel ingaat op de mogelijkheden om naar Angola terug te keren.

Verzoeker houdt vol dat hij niet kan terugkeren naar Angola omdat zijn moeder er werd mishandeld zonder dat zij een doeltreffende bescherming kon bekomen van de Angolese autoriteiten.

Ter herinnering, Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat "[...]"

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de beslissing van verwerende partij hervormd dient te worden en dat hem het statuut van vluchteling dient te worden toegekend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A(2) van het Verdrag van Genève."

Inzake de subsidiaire bescherming stelt verzoeker:

"Voor zover de Raad van oordeel zou zijn dat de door verzoeker aangevoerde feiten niet in verband zouden kunnen worden gebracht met een van de criteria van het Verdrag van Genève, verzoekt hij om het voordeel van de subsidiaire bescherming te mogen genieten omdat hij van mening is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op de in artikel 48/4, lid 2, onder b), van de wet van 15 december 1980 bedoelde ernstige schade, en hij de bescherming van dat land niet kan of, gelet op dat risico, niet wil inroepen.

[...]

Verzoeker vreest dat hij zou worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing indien hij naar Angola zou terugkeren, omdat zijn moeder daar politieke problemen had ondervonden.

Zoals hierboven aangegeven, werd in een OSAR-document (blz. 11) aangegeven dat: [...]

Verzoeker zal niet ontsnappen aan deze controle, en er zal snel een verband worden gezien met zijn tante die uit Angola gevlucht is omwille van politieke problemen.

[...]"

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek

wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De verwijzing naar algemene landeninformatie en het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade volstaan op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees en het risico dienen immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij, overeenkomstig het voorstaande in beginsel bij verzoeker zelf.

Te dezen staat niet ter betwisting dat verzoeker de Angolese nationaliteit heeft en dat de problemen die hij aankaart zich situeren in Namibië. Verzoeker verwijst naar zijn minderjarigheid wanneer hij Angola verliet, in Namibië verbleef en naar België kwam.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 2, f) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen,*

van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, n) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Ingevolge het voorstaande dient verzoekers verzoek om internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Angola, het land van zijn nationaliteit.

Verder doet de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van verweerder hetgeen des te meer actueel geldt aangezien verzoeker meerderjarig is geworden.

5. Verweerder blijkt uit de voorliggende gegevens in het dossier terecht te hebben geoordeeld als volgt:

- verzoeker maakt geen duidelijke of aannemelijk vrees geloofwaardig in geval van terugkeer naar Angola: hij verwijst naar het feit dat hij er niemand kende, dat hij niemand kende van zijn familie in Angola en niet weet waar ze wonen in Angola (CGVS, p. 4); verzoeker vermeldde geen andere redenen die hem verhinderen terug te gaan naar Angola.

- verzoeker kan de – voor hem onbekende – aangehaalde politieke problemen in Angola niet betrekken op zijn persoon.

- verzoeker maakt niet aannemelijk problemen te kennen in Angola ingevolge de problemen van zijn moeder.

- verzoeker doet geen moeite om enige informatie te vergaren over de [politieke] situatie in zijn herkomstland Angola en zijn eigen levensomstandigheden bij terugkeer naar Angola.

- verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en in het bezit te zijn van Angolese identiteitsdocumenten zodat hij zonder problemen naar Angola kan terugkeren aangezien hij er geen problemen heeft en legaal kan verblijven.

- verzoeker kan in Angola bescherming vragen tegen de partner van zijn tante indien deze nog steeds problemen zou veroorzaken in Angola.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten dat verzoeker zonder noemenswaardige problemen kan terugkeren naar Angola, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen

omtrent zijn moeder, het poneren van een vrees voor vervolging ingevolge zijn (vroegere) minderjarigheid en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder inzake een terugkeer naar Angola aan de hand van algemene landeninformatie. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers problemen ingeval van terugkeer naar Angola, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS